

Výroční bárovácký almanach

Třída 7. C

Naše třída, sedmá cé, žene všechny na vécé.

Učitelé rozzlobení odcházejí, hned, jak zvoní.

Pak si na nás stěžují, rodiče nám hubují.

A druhý den, zas a dále, škola se z nás nezhroutila

a funguje pořád stále.

První hodina začala, paní učitelka zařvala:

„Svobodo, jsi normální? Zanech toho zpívání!“

„Ďuriši! Jsi v pohodě? Pamatuješ, co bylo v naší dohodě?“

Zazvonilo na přestávku, FencI vyndá přesnídávkU.

Zavadzanová má doma piraně, pořád civí jen na ně.

S holkama jdem do bufetu, předeženem celou frontu.

Jedna holka, poklančice, má těch peněz víc a více.

Deváťáci řvou na nás, dáme jim do pusy ananas,

ať si na něm pochutnají, sami na něj nemají.

Bývalá spolužačka Irena chodí pořád za náma,

honí se tam s klukama.

A na konci školního roku - požádá kluk holku o ruku!

*(Horváth, FencI, Endlicher, Nešpůrek, Srpová, Pilbauer, Koudelková, Komárek, Kronika,
Janečková, Ďuriš, Trachtová, Bugoš, Pohlodko, Marešová, Svoboda, Štětinová, Zavadzanová,
Křiváček)*

Cesta do školy

(Úvaha)

Cesta do školy. Každý na ni nadává, ale málokdo si uvědomuje, že je to také cesta za vzděláním a za přáteli.

Když ráno vstávám, nenávidím tu představu, že celý den prosedím ve škole, zatímco bych mohla být venku nebo doma. Ale potom, když jsem přichystaná a vyfintěná, svůj názor měním.

Při chůzi na zastávku se pořádně probudím a nadýchám se ranního vzduchu. Na zastávce mě fascinují obličejové tváře lidí, kteří také stejně jako já pojedou do školy či do práce. Jedni se tváří sklesle, smutně a unaveně, jiní srší energií a překvapivě dobrou náladou.

Všem se rozzáří oči, když přijede trolejbus a oni mohou pokračovat v cestě.

Vystupuji a přemýšlím. Víím, že do školy už je to jen pár kroků. Potkávám spolužáky, kteří se na mě usmívají, a v duchu si říkám, proč jen jsem ráno na tu školu nadávala. Vždyť už na školním dvoře si pěkně popovídáme a pak pokračujeme v cestě do školních lavic. A jaký závěr z mé úvahy vyplývá?

Cesta do školy je vlastně cestou za novými dobrodružstvími, za poznatky. A je i cestou, na které člověk probudí mysl a může pak nejen celý den, ale pak i v životě plnohodnotně fungovat.

A proto bychom měli přestat nadávat na cestu do školy či do práce, ale měli bychom, si uvědomit, co všechno nám vlastně taková každodenní cesta přináší.

(Josefína Válečková, 9. A)

Zima

Zima – ta je na hraní.

Děti v sněhu dovádí,
lyžař skáče na skokánku
a má život na kahánku.

Pak vrtulník přilétá,
s lyžařem hned odlétá.

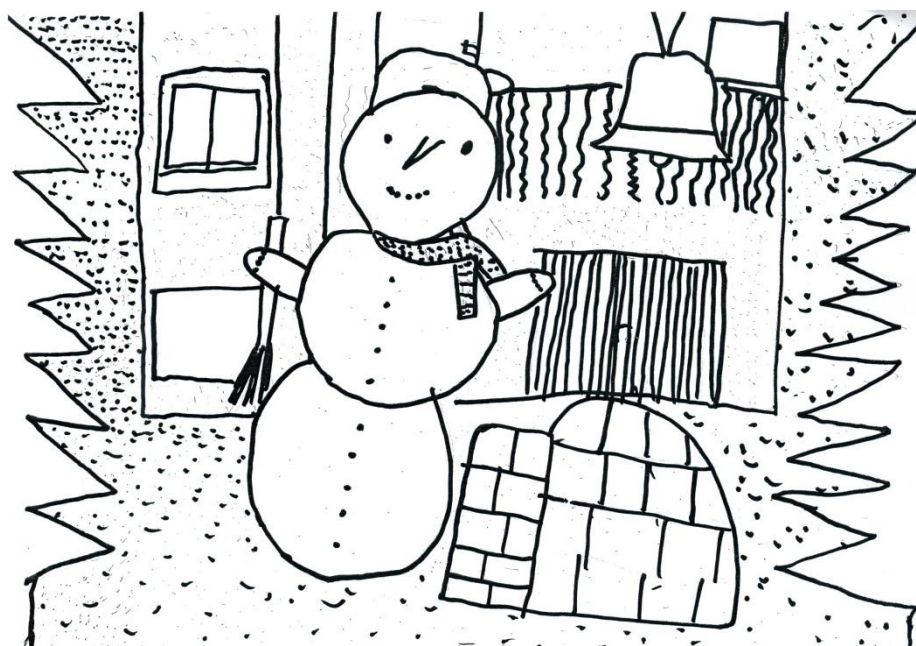
Snowboardista v U rampě –

vylétává popáté!

(Josef Endlicher, 7. C)

Zima je krásná, bílá, cesty jsou zasněžené. Často se dívám z okna, když sněží, a mám nádherný pocit. Pokud tou zasněženou cestou jdu, rád se dívám na děti, které si se sněhem hrají. Rád s nimi někdy stavím sněhuláka.

(Jiří Šíma, 8. B)

Zima znamená sníh, mráz – a někdy i velké problémy. Problémy s vozovkou, se zamrzlým autem ...

Se zimou se musí vypořádat zvířata, která žijí v lese, na polích a v zemi. Ani domácím zvířátkům příjemná není. Pejsky venku zebou tlapičky, třesou se a moc se těšívají do svého pelíšku.

Zimu mají rádi někteří lidé. Ti, co rádi lyžují, bruslí, sáňkují či bobují. Někteří rádi obují i běžky. Já zimu příliš ráda nemám, především proto, že my většinou jen bruslíme. Naše rodina má raději léto, teplo, sluníčko.

Jenže teď je zima, pijeme teplé nápoje, abychom se rychleji prohřáli. Včera jsme byli bruslit – a to, že jsem asi milionkrát spadla, nikomu nevadilo, všichni se jen smáli. Náš pes běhal okolo nás a klepal se. Musela mu být velká zima! A proto se budu těšit, až zimní sporty a radovánky zase vystřídá jaro.

(Irena Tomková, 8. B)

Celé léto jsem se těšil, až začne zima. Těšil jsem se na lyžování a na jízdy na snowboardu. Ale sníh napadl až v lednu a jezdit se dalo až ke konci měsíce.

Tento rok je opravdu hodně velká zima, studenější zimu jsem zatím neprožil. Venku mráz dosahoval i více než mínus dvacet stupňů!

Na zimě mám ale rád Vánoce. Představují tu příjemnější tvář zimního období. Jenže pak se už zase těším na jaro a léto.

(Pavel Fedák, 8. B)

Zimu mám velmi rád. Baví mě. Jsou Vánoce, hraje se hokej a zamrzají rybníky. Mám rád, když je o Vánocích celá rodina pohromadě a jsou vánoční prázdniny. A když zamrznou rybníky, také jsem moc rád. To obvykle chodíme s kamarády hrát hokej.

Pokud napadne sníh, odhrabávám jej od našeho domu. To mě moc nebaví, ale je to moje povinnost.

(Jaroslav Kaša, 8. B)

Cesta do školy

Nejlépe se jde do školy, když je teplo. Nemusím být zkroucená zimou a sledovat mráz utíkající ulicí. Mé ruce nejsou zmrzlé a můj nos není červený, tudíž nevypadám jako klaun. A než si pak stačím uvědomit, že mrznu, jsem už ve škole, protože školu mám velmi blízko.

(Kristýna Foldynová, 9. A)

Podčárník – feuilleton – fejeton...:

Včera ráno jsem jela autobusem do školy. Jako obvykle. Znáte to.

Všechno začíná tím, že přijdete na autobusovou zastávku. Potřebujete zjistit, v kolik vám to jede. Cestou k jízdnímu řádu se musíte vyhýbat flusancům, které tam po sobě zanechala partička teenagerů. Když se vám podaří přes ně dostat, dozajista potkáte koš přetékající odpadky a další nadílku všude kolem.

Nakonec přece jen zjistíte, že autobus přijede za pět minut. Nejste přece naivní. Uvěříte. Jenže autobus přijede někdy úplně jindy, než se spoléháte! A tak čekáte s ostatními lidmi, kteří z ohleduplnosti sobě vlastní si klidně i na zastávce zapálí cigaretu. Pokud nepřimrznete k chodníku nebo nepromoknete na kost (můžete se sice schovat pod přístřešek u zastávky – jenže tam už je obsazeno), či nedostanete z nekonečného čekání úpal, nakonec se autobusu přece jen dočkáte.

Tím však utrpení nekončí. Dav lidí ze zastávky se nahrne dovnitř - a to za každou cenu. Určitě se také někdy divíte, kolik lidí se dokáže do autobusu nacpat! Jestliže vám však nikdo nepropálil bundu, ocitli jste se uvnitř a jste živí a zdraví, můžete se už cítit o něco lépe.

Avšak leckdy to uvnitř bývá ještě horší než na zastávce. Není tu sice tolik odpadků a řekněme – plivanců, ni tu neprší a nemrzne, lidé tu z 99% nekouří, jenže chtě-nechtě si musíte vyslechnout prisprostlé rozhovory spouštějících. Nebo se ocitáte v blízkosti lidí, kteří vůbec netuší, čemu se říká tělesná hygiena.

Chvilí posloucháte přiblblé rozhovory, co lidé v autobuse mezi sebou vedou. Někteří řeší intimní záležitosti přes mobil, a to tak, aby to všichni slyšeli. Mnozí vaši spouštějící mezi sebou vedou pomlouvačné řeči. Víte, že je to neslušné – ale přesto si raději nasadíte sluchátka, máte-li je.

A je to tu. Dojeli jste tam, kam jste chtěli. Do školy, do práce, k lékaři. Přicházíte sice trochu pozdě, ale vcelku spokojeně, že máte cestu za sebou. Jenže pak si najednou vzpomenete na ty cedulky v MHD: „**Pozor na krádeže!**“ – a se smutným výrazem zjistíte, že tam asi nejsou nainstalované jen tak nadarmo...

(Tetjana- Táňa Antoščenko, 9. A)

Aklimatizace

Svět, společnost a hlavně lidé samotní se neustále mění. Lidé shánějí lepší práci, chtějí se více a lépe vzdělávat, hledají lepší bydlení. Z tohoto důvodu se často stěhují do jiných, mnohdy hezčích míst. Tím v jejich životech dochází k velkým změnám, kterých se my lidé většinou obáváme.

Znamená to pro nás ztrátu známého prostředí, přátel a určitých zvyklostí, ať už se jedná o oblíbené koníčky, návštěvy známých míst, kin. Člověk si musí zvyknout na nové kolegy v práci, nové sousedy – zkrátka na nové prostředí.

Tyto změny nejhůře prožívají děti. Děti se nejvíce obávají nové školy, učitelů, nových spolužáků. Najdou si děti tak dobré přátele, jaké měly v místě, ve kterém původně vyrůstaly?

Většinou jsou to ale úplně zbytečné obavy. Děti se dokáží velice snadno přizpůsobit novému prostředí, i když to tak někdy nevypadá. Starší lidé to mívají obtížnější. Člověk, který prožije většinu svého života na jednom místě a pak se musí z nějakého důvodu přestěhovat jinam, to snáší většinou hůře. Celý život je na něco zvyklý a najednou má být všechno jinak.

Lidé, kteří pocházejí z vesnice a najednou se mají přestěhovat do města, kde je všechno jinak, než bylo na vesnici, to také nemají jednoduché. U nich trvá aklimatizace déle. Záleží samozřejmě na tom, z jakého důvodu je člověk nucen změnit místo svého bydliště. Zda to sám chtěl, nebo zda je něčím či někým donucen.

Pro dobrou aklimatizaci je podle mě důležité najít si cokoliv pozitivního, dobrého na změněné životní situaci.

(David Tlačil, 8. C)

Slohový úkol pro 6. C:

Sestav a napiš vypravování s použitím těchto zadaných slov:

Pes, kočka, tabule, žirafa, morče, Eiffelova věž, mor, běhat, pupík, lousknout, obezita, pěkný, zakrslý, barevný, tloustnout.

Pes, kočka, žirafa a morče běželi k tabuli. Namalovali Eiffelovu věž, zakrslého zajíčka a barevný a pěkný dům. Došli si do obchodu s pistáciemi a morče si začalo pistácie louskat. Snědlo jich strašlivě moc, až mělo velký pupík a tloustlo. Žirafa šla zaplatit a viděla skunka, kterému se říkalo Obezita, protože byl tlustý. Žirafa zaplatila a šli na ulici.

Z kanálu vyběhla krysa nakažená morem. Krtek jel zrovna traktorem okolo a přejel ji.

„Dopadlo to dobře!“, řekli všichni a žili jako dobří přátelé až do smrti.

(Jan Dvořák, 6. C)

Pátek ve škole

Začal pátek. Ráno jsme šli do školy. První hodinu jsme měli přírodopis. Právě jsme se učili biosféru. Paní učitelka nám přinesla obrázky zvířat a na tabuli psala poznámky, které jsme si opisovali do sešitu.

Na obrázcích byli nakresleni pes, kočka, žirafa - a pěkné zakrslé a barevné morče.

Druhou hodinu jsme měli zeměpis. Učili jsme se o Eiffelově věži, která stojí v Paříži ve Francii.

Třetí hodinu byl dějepis. Psali jsme písemku na mor, který postihl Evropu ve čtrnáctém století.

Čtvrtá hodina – to byla výchova ke zdraví. Probírali jsme obezitu a paní učitelka nám vysvětlovala, jak zhubnout. „Nestačí, když lusknete prstem a budete doufat, že máte zase hubený pupík. Musíte běhat, sportovat a zdravě jíst, ale nesmíte přestat, nebo zase budete tloustnout!“

Konečně zazvonilo a byl tu víkend...

(Eliška Kurážová, 6. C)

Slohový úkol pro 8. třídu:

Napiš slohovou práci na téma

...a neuvěřitelné se stalo skutečností...

Jednoho dne, když přšelo, jsem se vydala do jiného světa. Není to nic zvláštního – tím jiným světem je pro mě kniha Harry Potter. Já se takhle vydávám na cesty a za dobrodružstvím často.

Čtu 7. díl Harryho. Všichni říkají: „Je to neuvěřitelné! Je to absurdní – aby existoval nějaký kouzelnický svět!“

Zápletkou je samotný lord Voldemort. Já jsem se spolu s Harrym vypravila do Godrikova dolu. Tam nás má sežrat had Nagini. Spolu s Ronem a Hermionou hledáme vitéály. Také jsme letěli na drakovi. A teď jsme v Bradavicích. Jsou obklíčené. Voldemort je neúprosný.

Jdu do lesa na smrt. Tedy Harry tam jde – a já jdu vedle něj... Voldemort už pronesl vražedné zaklínadlo! Umírá(me)...

Když jsem četla tuto knihu poprvé, byla jsem vystrašená a smutná, že můj hrdina zemřel. Ale on neumřel! Dokonce zlého černokněžníka přemohl – a nakonec ho i zabil.

Já si při čtení této knížky všímám, že zlý Voldemort mi někoho připomíná – někoho, kdo doopravdy žil! Ano! Připomíná mi německého diktátora Adolfa Hitlera! Vždyť ten se také tak choval! Voldemort chtěl kouzelníky jen „čistého“ původu, mudly a motáky chtěl sprovodit ze světa! A totéž přece Hitler! Ten zase chtěl zabít všechny Židy!

A pak – prý takový svět neexistuje! Možná, že svět vymyšlených kouzelníků ne – ale spojitosti se světem reálným tady bohužel jsou – a tak se **neuvěřitelné stalo skutečností**.

(Lenka Pekárková, 8. A)

Přiletěl kos na zahradu,

tajně číhá na žížalu.

Jen, žížalo, polez ven,

čeká nás májový den!

(Tereza Mikešová, 8.A)

Je jarní den, kvetoucí orchidej voní

u nás doma v kuchyni mojí

a já chodím na procházky

pozorovat sedmikrásky.

Květiny kvetou a ptáci zpívají

a vše se roztočí i v duši mojí...

(Lucie Lavičková, 8. A)

Už je tady máj – je květen,

měsíc zamilovaných,

ten zavání celým světem,

nám však ten máj nepřeje – nám dětem!

Všechno kvete, vykukují hlavičky chřestů

a my se pořád učíme a píšem plno testů!

Ve škole nás pořád mučí,

zatímco se rodí mláďata a na loukách včeličky bzučí!

(Eliška Zikešová, 8. A)

Máj – parodie na slavnou Máchovu báseň

Byl časný večer – a byl máj,
poslední máj – byl zvláštní čas.

Paví falešně krutý řev
probouzel vášně, spánek, vztek.

V tom pavím křiku nespal les,
po lásce toužil jen pařez.

Zetlelý pařez těžce čpěl
a zchromlý havran oněměl.

Vilém i z čela pot si třel,
když alkoholem otupěl.

Zhrzený chudák s těžkým krokem
setkal se doma se svým sokem.

V té chvíli, zničen ze své lásky,
zřekl se navždy každé krásky.

Jarmilo! Vždyť z této lásky
zbyly jen na čele vrásky!

(Barbora Kubíková, 8. A)

Hokejový máj

Byl pozdní večer, zápas se hrál,

zápas se hrál – Artuchin vstal,

Rachunek spad', když Artuchin vstal,

hlavou o led si dal – a já řval,

o faulu sudí se dohodli hned – a Artuchin si jenom sed'.

(Tomáš Komárek, 8. A)

Druhá neděle v květnu – svátek matek...

Když se něco nepovede,
i když zlobím malinko,
máš mě ráda – a já tebe,
moje zlatá maminko.

Když se něco nepovede,
i když zlobím maličko,
máš mě ráda – a já tebe,
moje zlatá babičko!

(Jiřina Janečková, 7. C)

Milí rodiče, učitelé, spolužáci!

Je to již devět let, co jsme přišli do školy- a teď máme odejít. Asi neumíme vyjmenovat všechny obojživelníky, vzorečky či všechna slovíčka z učebnic angličtiny, ale budeme odcházet se zkušenostmi, poznáním a kontakty s přáteli. Odejeme, ale odneseme si s sebou zážitky a vzpomínky, které nám zůstanou navždy.

Rozdělovali jsme se a zase jsme se spojovali. Přestože jsme se původně – jako dvě různé třídy moc rádi neměli, spřátelili jsme se. Nikdy jsme se sice úplně ve všem neshodli, ale přátelé jsme dobří.

Snad nám těch devět let k něčemu bylo – alespoň některým z nás!

Během základního vzdělání snad jsme došli poznání!

Na učitelích i ve škole jsme po sobě zanechali stopy. Doufáme, že jen pozitivní!

Těchto devět let bylo jak pro nás, tak i pro učitele, kteří nás učili, asi DOST divokých!

Učitelé budou říkat: „To byla ta devítka, co nikdy nedávala pozor a neustále něčím narušovala hodinu!“

Vzpomínáme na chvíli, kdy jsme dostali první jedničku. A jak jsme postupně rostli, začali jsme si uvědomovat plno skutečností. I to, co je to povinnost. Za to vdčíme škole.

Učitelé za těch devět let s námi zažili krušné, ale i milé chvíle. Nejsou --- nebo JSOU rádi, že odcházíme?

Ano – odcházíme. Za tři měsíce již budeme sedět každý v úplně jiné škole. Ale pořád budeme vědět, že náš start do života se odehrál právě tady.

A za několik let budeme říkat: „Jak rádi bychom se vrátili a užívali si těch bezstarostných dnů!“

I když – některé předměty nám způsobily starostí až dostale jen na chvíli...!

Škola – základ života.

Chybami se člověk učí!

No – řekněte sami: je snad mezi dospělými někdo, kdo nikdy ve škole nezlobil?

Každá cesta někam vede – domů – do školy – do života ...

Kam povede ta NAŠE budoucí cesta?

Nejraději bychom snad na základce zůstali.

Zábava končí, život začíná. Už jen krůček chybí a budeme dospělí. Kdo ví, co nás čeká na cestě, kterou jsme si vybrali?

Je nám moc líto, že už je konec!

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Zdeňka Ditrichová

Davídek Petr

Dvořák Daniel

Horák Cyril

Klimeš Ondřej

Kutiš David

Mačí Jakub

Novotný Adam

Štrobl Jan

Tlamsa Dominik

Trnka Michal

Havlíček Ondřej

Antoščenko Tetjana

Doudová Andrea

Folvarská Tereza

Jiráková Kateřina

Kavanová Klára

Parkosová Nikola

Raabová Veronika

Rákošová Tereza

Švarcová Kateřina

Uhlířová Barbora

Válečková Josefína

Foldynová Kristýna

Gonová Silvia

9. B

Mgr. Jaroslava Interholcová

Bromová Tereza

Greschová Vanesa

Houfková Karolina

Housková Michaela

Jíchová Johana

Komárek Ondřej

Kotlín David

Kubovský Petr

Kukhar Arina

Kus Marek

Lexa Petr

Macková Martina

Machaloušová Kristýna

Neubauerová Mirka

Obložinský Daniel

Opekarová Šárka

Rohrbachová Michaela

Šimková Michaela

Šmucr Michal

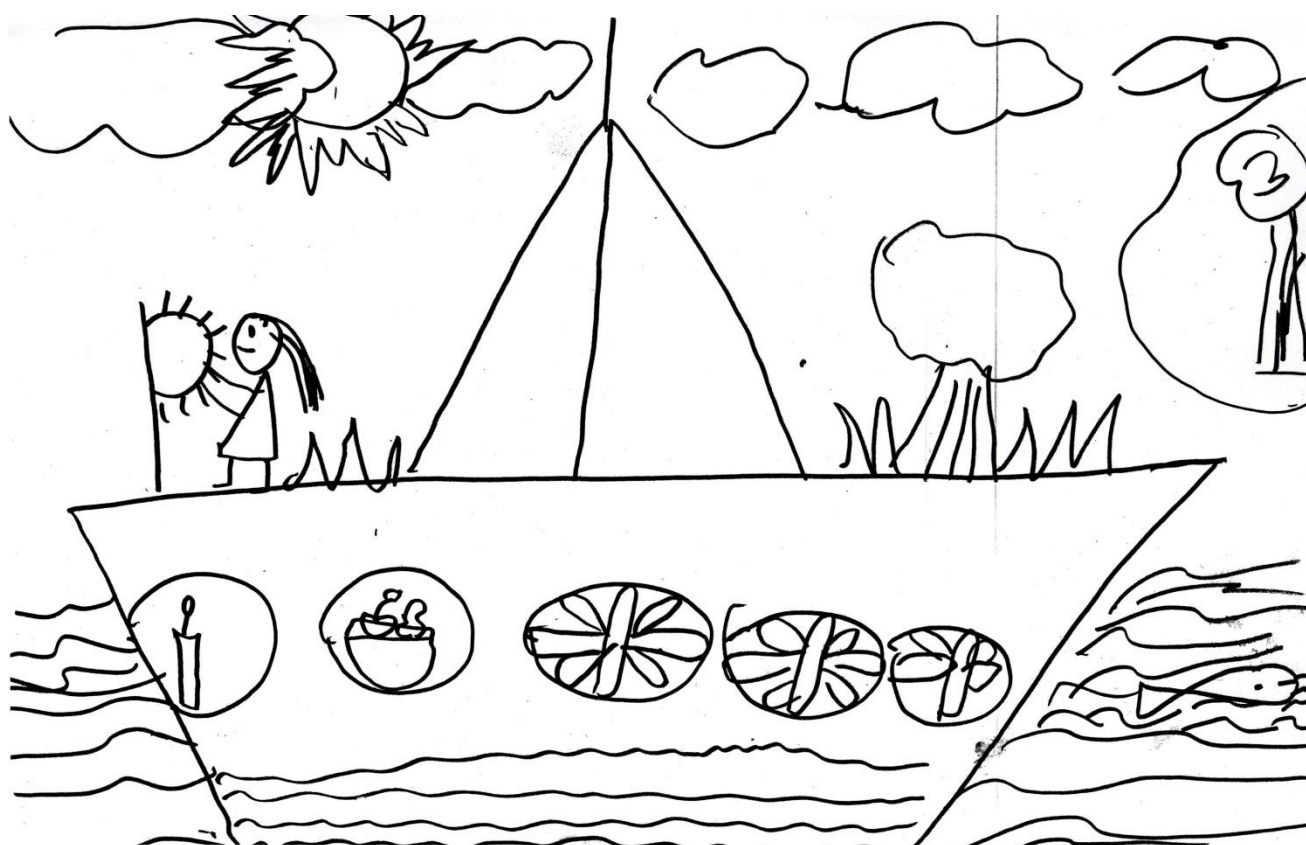
Tesař Daniel

Thi Dieu Linh Vu

Vavříková Veronika

Vilímek Richard Rudolf

Wawrová Monika

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovцова 9a, České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Michaela Albrechtová, Mgr. Jaroslava Interholcová,
Mgr. Zdeňka Ditrichová

Výtvarné práce žáků dodala Mgr. Michaela Albrechtová

Sestavila: Mgr. Zdeňka Ditrichová

Vyšlo v květnu 2012